

Sygn. akt	III AUa 156/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **21 maja 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Alicja Podczaska (spr.) SSO del. Ewa Preneta-Ambicka
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **21 maja 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **K. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **30 listopada 2012 r.** sygn. akt **IV U 92/12**

oddala apelację

Sygn. akt III AUa 156/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. przyznał K. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia (...) stwierdziła, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do (...)

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany i przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Odpowiadając na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2012 r., sygn. akt IV U 92/12 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał K. K. prawo do renty z tytułu dalszej całkowitej niezdolności do pracy – na okres do (...) r., licząc od daty wstrzymania tego świadczenia od (...)

Sąd ustalił, że K. K., ur. (...), pracował jako malarz budowlany, suszarniowy w zakładach drzewnych, kierowca i mechanik samochodowy, kowal, konserwator – kierowca, dozorca – ogrodnik. Wnioskodawca pobierał rentę inwalidzką trzeciej grupy od(...), a następnie rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Ostatnim orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia (...), rozpoznano u wnioskodawcy łuszczycowe zapalenie stawów z zajęciem głównych stawów rąk i stóp i stawów skokowych, łuszczycę skóry i nadciśnienie tętnicze i uznał, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy. Powyższa ocena została podzielona także przez komisję lekarską ZUS w orzeczeniu z dnia (...)

Celem zweryfikowania oceny stanu zdrowia wnioskodawcy Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii, chorób wewnętrznych i reumatologii, którzy rozpoznali u badanego: łuszczycowe zapalenie stawów okres III/funkcja 3, przebyte krwawienie podpajęczynówkowe, naczyniaka żylnego płata czołowego prawego, nadciśnienie tętnicze i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i stwierdzili, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy na okres do dnia(...) Na skutek zarzutów przewodniczącego komisji lekarskich ZUS, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłej z zakresu reumatologii, która podtrzymała wnioski z opinii głównej, wskazując na niemożność utrzymania i pracowania jakimikolwiek narzędziami przez wnioskodawcę. Opinie biegłych zostały przez Sąd uznane za wiarygodne, wobec czego Sąd stwierdził nietrafność zaskarżonej decyzji, wobec braku zastosowania przesłanek art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

W apelacji od powyższego wyroku organ rentowy wniósł o jego zmianę i oddalenie odwołania, zarzucając naruszenie art. 233 kpc i oparcie wyroku na wadliwej opinii biegłego z zakresu reumatologii, neurologii i chorób wewnętrznych, którzy uznali wnioskodawcę za dalej całkowicie niezdolnego do pracy na okres do 31 lipca 2014 r. od daty wstrzymania świadczenia. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że wnioskodawca w obecnym stanie zdrowia nie utracił zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy i nie ma podstaw do ustalenia całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Przedmiotem sporu w sprawie jest prawo K. K. do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. 2009, nr 153, poz. 1227).

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jako całkowita lub częściowa utrata zdolności do pracy zarobkowej spowodowana naruszeniem sprawności organizmu, przy braku rokowań na odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym w wypadku całkowitej niezdolności chodzi o utratę zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast przy częściowej niezdolności o utratę w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zatem ustalenie stopnia niezdolności do pracy wymaga z jednej strony oceny stopnia naruszenia sprawności organizmu i możliwości jej przywrócenia w drodze leczenia lub rehabilitacji, z drugiej zaś oceny możliwości wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej. Ocena pierwszego ze wskazanych elementów wymaga wiadomości specjalnych, stąd też zasadniczym dowodem w sprawach o przyznanie prawa do renty jest dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych.

Równocześnie zauważyć należy, że prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom w przypadku zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustania lub ponownego powstania. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzanego przez lekarza orzecznika ZUS oraz komisję lekarską ZUS, która dokonuje oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości.

Sąd I instancji celem ustalenia stanu zdrowia wnioskodawcy oraz zweryfikowania orzeczeń, które poprzedziły wydanie zaskarżonej decyzji ZUS, dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii, chorób wewnętrznych i reumatologii, którzy uznali wnioskodawcę w dalszym ciągu za całkowicie niezdolnego do pracy. Opinia biegłych podlega ocenie Sądu z uwzględnieniem kryteriów oceny tego rodzaju dowodu, takich jak poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Natomiast o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość.

Ocena biegłych, iż schorzenia wnioskodawcy wywołują nadal okresową, całkowitą niezdolność do pracy musiała skutkować ustaleniem prawa do świadczenia rentowego. Sąd nie mógł bowiem – wbrew opinii biegłych – oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu ani też polemizować z wnioskami biegłych w dziedzinie wymagającej wiedzy specjalistycznej. W przeciwnym wypadku doszłoby do naruszenia art. 233 § 1 kpc (tak wyroki z 14.03.2007 r. III UK 130/06, OSNP 2008/7-8/113 oraz z 7.07.2005 r. II UKN 277/04, publ. OSNP 2006/5-6/97).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy przeprowadził w sprawie wyczerpujące postępowanie dowodowe, korzystając przy tym z opinii sądowno-lekarskiej oraz zgromadzonej w tym postępowaniu dokumentacji.

Wnioski, które Sąd I instancji wywiódł ze zgromadzonego materiału dowodowego były uzasadnione i w niczym nie naruszały zasady swobodnej oceny dowodów. Nie może zatem stanowić uzasadnionej podstawy apelacyjnej polemiki organu rentowego z wynikiem postępowania dowodowego i jego oceną. Ocena ta, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego jest swobodna, ale nie dowolna i nie narusza granic zakreślonych treścią przepisu art. 233 § 1 kpc.

W tej sytuacji należało w postępowaniu odwoławczym w zupełności podzielić ustalenia Sądu Okręgowego w Krośnie, że wnioskodawca jest w dalszym ciągu całkowicie niezdolny do pracy, a to skutkować musiało pełną akceptacją dokonanej przez Sąd I instancji oceny prawnej sprawy, sprowadzającej się do stwierdzenia, że odwołujący spełnia warunki określone w art. 57 ustawy z **dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS**.

Z podanych przyczyn Sąd orzekł, jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.